

се убедили, че не само трѣбва да се пазятъ останалитѣ гори, ами и да се сядятъ нови. И почти въ всички държави почнали да правятъ това. Въ Франция и Швеция насаждатъ грамадни пространства съ гори. И почнали да забелязватъ ползата отъ тѣхъ: навсѣкжде близу до горитѣ наводненията не били вече тѣй силни и опустошителни както по-преди. Откакъ въ Шотландия почнали да развѣждатъ гори, климатътъ станалъ по-мекъ. На острова Св. Елена (въ Атлантическия океанъ) откато почнали да се засилватъ развѣденитѣ гори, започнали да ваятъ по-често дъждове, а по-рано и хора и растения ужасно се измъчвали отъ засуха.



Книгитѣ на Григорий Петровъ.

2. „Лудъ професоръ“.

(Преведе отъ ръкописа Д. Божковъ. Второ издание. Цена 7 лева. Доставка преводачътъ, ул. Патриархъ Евтимий, 96 — София).

Преди петдесетъ и нѣколко години всички професори и студенти въ московския университетъ, а заедно съ тѣхъ и всички образовани срѣди били развълнувани отъ нѣщо необикновено и неочаквано. Младиятъ професоръ по математика Рачински се отказалъ да бѣде по-нататкъ професоръ и подалъ заявление да го назначатъ простъ народенъ селски учителъ.

Рачински билъ прочутъ ученъ, прочутъ не само въ Русия, но и въ другитѣ европейски държави. Математицитѣ отъ цѣла Европа говорили за него: „Тоя човѣкъ ще даде много на науката“.

И ето този ученъ, гордостта на университета, надеждата на математицитѣ въ цѣла Европа, доброволно се отказва отъ професорската служба.

Приятелитѣ му го придумвали и упреждали:

— Разбери, че това, което си намислилъ да правишъ, е глупаво. Ти хвърляшъ въ пропастъ своитѣ духовни сили.

— Имате грѣшка, възразявалъ Рачински. Азъ не отивамъ да хвърля своитѣ голѣми познания и способности въ пропастъ, а отивамъ съ тѣхъ въ дълбочинитѣ на народната душа да търся голѣми, нови знания и небивали още у насъ таланти. Нашата страна има съвсемъ малко училища. Дето има училище, тамъ нѣма добри учители. Ако учатъ нѣщо, учатъ го папагалски. Не учатъ народа да мисли. Не го учатъ да разбере смисъла на живота. Не будятъ въ народа силитѣ на духа. Нашето милионно население прилича на най-плодородната земя, изоставена неразорана, незасѣяна.

— Слушашъ наоколо си и чувашъ само хвалби. Хвалятъ се съ народния умъ. Хвалятъ се съ природнитѣ богатства. На всѣка крачка чувашъ: — Нашата земя е най-богата въ цѣлия свѣтъ. Земята ни е рудница. Въ нея има всичко: вжглища, желѣзо,